

HORATIUS

egész biztos tisztában volt vele
hogy róma elmúlik mint pergamum
és karthágó idő kérdése csak
s a feledés feneketlen folyam
tanácsát hogy carpe diem
őszintén adta konvencionálisan
de nem volt nihilista legalábbis nem úgy
ahogyan mi (amilyen gyorsan csak lehet
pénzre nőre sikerre váltani
a tehetségünket) végtelen türelemmel írt
és másra nem figyelt
de vajon hitte-e hogy verseit
olyanok is olvasni fogják majd
akik már nem is tudnak latinul?
(nem mintha számított volna neki)

fogalmam sincs
bár személyesen azt hiszem igen
erről nem szól suetonius

Szabó T. Anna

ELŐHÍVÁS

Az arcok lassan felderengenek
az elmerített fehér papíron.
A sötét zölden derengő tavából
felszínre rúgják magukat a testek.
Hanyatt lebegnek az idő vizében
és mosolyognak. Templomok, olajfák
derengenek a víz színén mögöttük.
Övük most is az édes napsütés,
átmelegíti a fényes lapot.

Gyűjts villanyt. Vedd ki, szárítsd meg a képet.
Ahogy tartod az ujjaid között:
langyos, akár a júliusi víz.

ÉJSZAKA

Telik a pohár, kiürül,
a hold árad és apad.
Mint ökörnyalat, szél sodor
fehér hajszalakat.

Sikoltozásuk, sóhajuk
belélegzi a fa.
Főzelékszag és formalin,
égő avar szaga.

A hosszú, csempés folyosón
neonfény remeg és zizeg.
Te tudod, hogy nincs gyógyulás.
Ne mondd el senkinek.

LEVÉL

Nézd, kedves É.: nem kérlek, hogy legyél,
sem hogy gondolj rám odaátrol, a
pelyhes sötétből, hol frissen kikelt
halottain ül a karmos halál.
Cserébe annyit kérek csak: te se
akard, hogy rád gondoljak, álmain
ne kísértsd többé sírásoddal, én
nem tudlak visszahozni – hadd legyek,
még egy kicsit, sötét ágyamban: ez
más, mint a tied: dobog, meleg.